

ε'

Горски се събуди като пейзаж.

Това е положението - си каза. Нищо не ми се прави. Не ща да взимам никакви решения. Никаква окончателност. Просто да присъствам, ако може. Почивка. Нищо не искам да променям, не искам и мен да ме пипат.

Една изолирана поляна наред два обрасли с борове, нежно заоблени хълма в Родопите.

Цял ден Горски си се пече на слънце, помръдва с листенца, слуша птичките и леко поклащаше клончета, когато хвъркатичките кацаха и отлитаха от него.

Слънцето му харесваше, караше го да диша по-добре, да набира сили.

Тревата му дъхаше срещу жужащите мущици.

Късно следобед сам той преваля и пак му беше добре. Освежи се.

На залез пак му беше добре, стана малко замислен и вгълбен, но нищо необичайно.

Точно тогава от гората на единия хълм, из тясна пътечка, един по един, почнаха да се появяват на поляната момчета и момичета с раници на гръб.

Изглеждаха изморени: по дъха им се четеше, че този ден са изминали почти 40 километра в планината. Вероятно скоро щяха да се скарат, понеже повечето подозираха, че са загубили пътя към следващата хижа.

Всъщност всички, освен момчето с картата, което водеше.

Дълбоко под лъжичката нещо им се свиваше – тревога от свечеряването – а и Горски беше насъбрал малко облаци и мислеше да завали пак, което допълнително ги изнервяше.

Момчетата и момичетата обаче не се скараха, а и не побързаха да продължат пътя си, както се очакваше.

За момент уплахата от загуба в планината престана да се усеща; мирисът на страх и гняв изчезна.

Когато някой от тях се появеше на прага на поляната, той просто седяше на тревата и се втренчваше пред себе си.

Всичките девет, до един, направиха точно едно и също нещо. Не си казаха нищо.

Седяха и много дълго съзерцаваха. Гледаха Горски.

Горски също ги гледаше.

- Абе, къде сме? – каза след доста време едно от момчетата.

~ ~ ~

Малко по-късно Горски реши, че тази нощ няма да вали. Но ще попрепръсква.